

Startside>Domstolsprocedurer>Civilretlige sager>Bevisoptagelse

Den originale sprogudgave af denne side [es](#) er blevet ændret for nylig. Den sprogudgave, du kigger på nu, er i øjeblikket ved at blive oversat af vores oversættere.

spansk

Swipe to change

Bevisoptagelse

Spanien

1 Bevisbyrde

Der skal fremlægges beviser for parternes påstande for at få retten til at anerkende en rettighed. Dette vil omfatte en processuel aktivitet, for hvilken tidspunktet og retslige skridt er reguleret.

Hver af parterne, der deltager i retsforhandlingerne, skal føre bevis for de faktiske omstændigheder, som de gør gældende, og på hvilke deres påstande er støttet. Sagsøger skal derfor fremlægge beviser for de faktiske omstændigheder, som han har redegjort for i stævningen, og sagsøgte skal kunne bevise de omstændigheder, der forhindrer, ophæver eller svækker den retlige gyldighed af de faktiske omstændigheder, der er angivet i stævningen.

Bevisnød kommer den part til skade, der bærer bevisbyrden. Såfremt parten ikke har ført bevis for de omstændigheder, som han eller hun har gjort gældende, når der skal afsiges dom eller træffes en lignende afgørelse, vil retten ikke give parten medhold i sagen. For at kunne henføre de manglende beviser til en af parterne tager retten hensyn til, hvor vanskeligt det har været for den pågældende part at føre beviset.

Det er vigtigt, at alle parter, der ønsker at gå rettens gang, i forvejen vurderer sandsynligheden for at kunne bevise de faktiske omstændigheder, som de gør gældende, for derved at undgå at spilde tid og penge (sagsomkostninger), såfremt det viser sig umuligt. Til dette formål er det nødvendigt at have nogen viden, omend det være sig meget generel og grundlæggende viden, om de regler, der styrer den del af retsforhandlingerne, som vedrører bevisførelsen.

1.1 Hvad er reglerne om bevisbyrde?

Spørgsmålet om bevisførelse er reguleret i Spanien af kapitel V og VI i den spanske civilproceslov, afsnit I, anden bog (artikel 281 til 386) (*Ley de Enjuiciamiento Civil*) (lov 1/2000 af 7. januar 2000). Civilprocesloven indeholder generelle bemærkninger om beviser i afsnit XI i betragtningerne (*exposición de motivos*), som kunne være af interesse for dem, der ønsker oplysninger om, hvordan den spanske lovgiver betragter det bevismæssige stadium i retsforhandlingerne.

I nogle sager gælder der særlige regler vedrørende bevisoptagelse, som ændrer de almindelige regler, f.eks. familieretlige sager. Retten i anden instans (*Juzgado de Segunda Instancia*) kan også optage beviser. Her vil der typisk være tale om beviser, som ikke kunne optages i retten i første instans (*Juzgado de Primera Instancia*) af årsager, der ikke kan tilskrives parten.

1.2 Er der regler, der fritager for at føre bevis for bestemte forhold? I hvilke tilfælde? Er det muligt at føre bevis for, at en bestemt formodningsregel ikke er gyldig?

Traditionelt set er der på det teoretiske plan blevet skelnet mellem bevis for sagens faktiske omstændigheder (*prueba de los hechos*) og bevis for loven (*prueba del derecho*), selv om loven i realiteten ikke er en omstændighed, der skal bevises, eftersom dommeren skal være bekendt hermed. En undtagelse er fremmed ret, som det kan være nødvendigt at bevise. Bevis for fremmed ret reguleres af loven om internationalt civilretligt samarbejde (*Ley de cooperación jurídica internacional en materia civil*), i henhold til hvilken retten kan udbede sig en redegørelse om et forhold vedrørende fremmed ret, sædvanligvis via den spanske centrale myndighed. Hvis der ikke føres bevis for indholdet af den fremmede ret, kan spansk ret anvendes, selv om retten kun vil gøre brug af denne beføjelse under særlige omstændigheder.

Det er ikke nødvendigt at føre bevis for faktiske omstændigheder, som der er fuldt og generelt kendskab til, ej heller forhold, som parterne er enige om, bortset fra i tilfælde, hvor parterne ikke råder over sagens genstand, dvs. sager vedrørende personers habilitet, faderskab, ægteskab og mindreårige.

De formodningsregler, som loven indeholder, undtager den part, der drager fordel af formodningen, fra at fremlægge beviser for det formodede forhold. I tilfælde af sådanne formodninger tillades beviser for det modsatte, medmindre loven udtrykkeligt forbyder det. Formodninger, som opstilles i loven, omfatter sameje i relation til aktiver, som den ene eller begge ægtefæller har erhvervet efter ægteskabets indgåelse, bortset fra tilfælde, hvor det kan bevises, at de udelukkende tilhører den ene af ægtefællerne, formodningen om, at ægtefæller lever sammen, og formodningen om, at en savnet person var i live indtil det tidspunkt, hvor hans eller hendes død blev erklæret.

Som hovedregel fritager sagsøgtes manglende svarskrift og dennes udeblivelse ikke sagsøgeren fra at skulle føre bevis for de anbringender, som vedkommende har fremsat til støtte for sine påstande. Der er dog undtagelser, hvor manglende indsigelse fra den sagsøgte medfører, at retten tager sagsøgers påstande til følge. Dette er f.eks. tilfældet i småkravssager og i sager om udsættelse af husrum på grund af manglende betaling af husleje.

1.3 I hvor høj grad skal retten være overbevist om et forhold for at basere sin dom på det pågældende forhold?

De faktiske omstændigheder, som parterne anfører i stævningen og svarskriftet, skal der føres bevis for, og retten skal foretage sin bedømmelse på baggrund af sagens konkrete omstændigheder, idet den tager hensyn til de optagne beviser og deres art (f.eks. har et offentligt dokument ikke samme værdi som en af parternes forklaring). Bevisbedømmelsen og årsagerne til, at retten når frem til sine konklusioner, skal angives i dommens præmisser. Udover umiddelbare beviser er der også indirekte beviser, som betyder, at når en faktisk omstændighed først er blevet erkendt eller bevist, kan retten lægge til grund, at en anden omstændighed er rigtig, såfremt der er en præcis og direkte forbindelse mellem de to omstændigheder. Retten skal i afgørelsen angive den begrundelse, der førte fra den beviste omstændighed til den omstændighed, som den lagde til grund for sagen.

2 Bevisoptagelse

2.1 Kræver bevisoptagelse altid, at en part skal anmode herom, eller kan dommeren i visse tilfælde også optage bevis af egen drift?

Ifølge dispositionsprincippet, der gælder i civile sager, er det parterne, der tilkendegiver over for retten, hvilke beviser, som de har til hensigt at fremlægge under retsforhandlingerne. Retten kan dog af egen drift tillade, at bestemte beviser fremlægges i de sager, hvor der efter loven er adgang hertil. Hvis retten under det forberedende retsmøde i almindelige civile sager finder, at de beviser, som parterne har fremlagt, ikke er tilstrækkelige til at afklare de omtvistede omstændigheder, kan den således oplyse parterne om den faktiske omstændighed, som kunne blive påvirket af bevisets utilstrækkelighed og angive det bevis, som parterne kan fremlægge.

I retssager, der vedrører personers habilitet, faderskab, ægteskab og mindreårige, kan retten uanset de beviser, som parterne eller det offentlige repræsentant ønsker fremlagt, optage det bevis, som retten finder nødvendigt for at kunne træffe afgørelse i den konkrete sag.

2.2 Hvad sker der efterfølgende, hvis dommeren imødekommer en anmodning fra en af parterne om bevisoptagelse?

I retssager, der behandles mundtligt (ved krav på op til 6 000 EUR), vil retten efter fremlæggelsen og anerkendelsen af beviserne på retsmødet overgå til den faktiske bevisbedømmelse.

I almindelige retssager (om krav, der overstiger 6 000 EUR) vil der efter bevisernes anerkendelse på det forberedende retsmøde (hvor de processuelle spørgsmål også afklares) blive berammet et retsmøde, og bevisførelsen udskydes indtil det tidspunkt. Parterne indkaldes til at afgive forklaring, og de vidner, som parterne ikke selv kunne få til at møde op i retten, indkaldes, ligesom sagkyndige indkaldes, såfremt parterne ønsker at få afklaring af eller redegørelser for deres erklæringer, og organer, der besidder dokumenter, som parterne ikke kunne vedlægge stævningen og svarskriftet, tilgås, forudsat at parterne har angivet de arkiver, hvor dokumenterne befinder sig. Beviser, der ikke skal føres som led i retsforhandlingerne (f.eks. i forbindelse med besigtigelser), optages forud for retsforhandlingerne. I tilfælde af at det eneste bevis, der tillades på det forberedende retsmøde, er dokumenter, og disse ikke er blevet bestridt, eller når en sagkyndig erklæring fremlægges, og ingen af parterne har bedt om den sagkyndiges tilstedeværelse under det forberedende retsmøde, afsiger retten dom efter det forberedende retsmøde og behøver ikke at beramme et retsmøde.

Hovedreglen er, at bevisførelsen finder sted for den samme dommer eller den samme ret, som skal træffe afgørelse i sagen, selv når vidnet ikke er bosiddende i retskredsen og skal rejse til domstolens sæde på den dag, hvor vidnet er blevet indkaldt (dog med ret til at kræve behørig godtgørelse fra den part, som ønskede vedkommende ført som vidne, og dennes størrelse fastsættes af justitssekretæren (*el Secretario Judicial*), hvis han eller hun anmodes herom, hvilket sker, uden at det berører partens ret til efterfølgende at kræve beløbet betalt af modparten, hvis førstnævnte får tilkendt sagsomkostningerne). Kun undtagelsesvist, f.eks. ved en betragtelig afstand, kan der anmodes om rettens hjælp til at indhente forklaringen i retten på det sted, hvor vidnet er bosiddende. I så fald sendes en skriftlig begæring til den anden ret (på nationalt plan), eller der anvendes en fremgangsmåde som fastlagt i reglerne om internationalt retligt samarbejde, afhængigt af, hvor forklaringen skal modtages. I sidstnævnte tilfælde skal parterne indlevere de spørgsmål, der skal stilles, skriftligt. Videokonferencer anvendes i stigende grad, og i sådanne tilfælde er det ikke nødvendigt at formulere spørgsmålene i forvejen. Det er tilstrækkeligt at anmode om en videokonference fra retten på det sted, hvor den skal udføres.

2.3 I hvilke tilfælde kan en anmodning fra en af parterne om bevisoptagelse afvises af retten?

Bevis for ubestridte faktiske omstændigheder eller beviser, der ikke er relevante for sagens genstand, tillades ikke, ej heller beviser, der ifølge rimelige og forsvarlige regler og kriterier ikke bidrager til at afklare de omtvistede faktiske omstændigheder. Retten vil under ingen omstændigheder tillade beviser, som er indhentet på ulovlig vis, som strider mod de grundlæggende rettigheder, eller som forudsætter rettens hjælp til at indhente dokumenter, der er i parternes besiddelse.

Generelt skal beviser fremlægges i retten eller på det forberedende retsmøde. Bevismateriale, der fremlægges for sent, tillades ikke.

I sager vedrørende habilitet, familier og mindreårige kan nye faktiske omstændigheder gøres gældende efter stævningen og svarskriftet, i særdeleshed ved retten i anden instans, hvor dommen ankes, eller anken anfægtes. Nye beviser kan fremlægges i sådanne tilfælde, forudsat at fristen for dommens afsigelse ikke er begyndt at løbe. I andre sager, hvor fristen for at fremsætte anbringender, er udløbet, og en væsentligt ny omstændighed indtræffer, kan parterne skriftligt underrette retten derom og ligeledes anmode om, at bevisførelse, såfremt modparten ikke anser den nye omstændighed for at være uomtvistelig, finder sted.

2.4 Hvilke forskellige bevismidler findes der?

De bevismidler, der må anvendes i en retssag, er: partsafhøringer, offentlige dokumenter, private dokumenter, sagkyndige erklæringer, retlige undersøgelser, vidneafhøringer, metoder til gengivelse af ord, lyd og billeder samt apparater, der kan opbevare, hente og gengive ord, data, figurer, og beregninger udført med regnskabsmæssige formål eller til andre formål, der er relevante for sagerne.

2.5 Hvad er procedurene for vidneforklaringer, og adskiller de sig fra procedurene for udtalelser fra sagkyndige? Hvad er reglerne for afgivelse af skriftlig forklaring og fremlæggelse af sagkyndiges rapporter/udtalelser?

VIDNETS FORKLARING: Det er ikke nødvendigt at nævne vidner i stævningen eller svarskriftet, da den enkelte part skal give møde i retten på den dato, hvor retsmødet er blevet berammet, sammen med de personer, som skal afgive vidneforklaring i retten. Parterne skal anmode retten om at indkalde de vidner, som de ikke selv kunne føre, og pålægge dem at møde inden for tre dage efter indkaldelsens modtagelse. I de almindelige retssager identificeres vidnerne på det indledende retsmøde, hvor sagens omtvistede omstændigheder samt de processuelle spørgsmål fastlægges, og de relaterede beviser fremlægges og tillades.

Vidnets forklaring er altid mundtlig, og den afgives på retsmødet (ligesom de afklaringer, som det skønnes nødvendigt at få fra sagkyndige). Der er dog en undtagelse til denne regel om afhøring af vidner: når det er nødvendigt for juridiske personer eller offentlige organer at give oplysninger om retsforhandlingernes væsentlige forhold, men det ikke er nødvendigt at afhøre fysiske personer individuelt. I så fald indgives der i stedet for en mundtlig redegørelse en liste til virksomheden over spørgsmål, som parterne ønsker besvaret, og som dommeren finder relevante. Svaret gives skriftligt.

DEN SAGKYNDIGE ERKLÆRING: Sagkyndiges udtalelser gives altid skriftligt. Når de er indgivet, og modpartens erklæringer er blevet læst, skal parterne beslutte, hvorvidt det er nødvendigt for den sagkyndige at give møde i retten for at give eventuelle præciseringer eller afklaringer, som måtte være nødvendige.

Hvis parterne ønsker at gøre brug af sagkyndige erklæringer, skal den sagkyndiges udtalelse, som deres krav er baseret på, indgives sammen med stævningen eller svarskriftet bortset fra tilfælde, hvor dette ikke muligt. I så fald skal de angive de udtalelser, som de har til hensigt at støtte ret på. Endvidere skal de forelægge udtalelserne, så snart de er tilgængelige, og i alle tilfælde fem dage før det indledende retsmøde begynder i almindelige retssager, eller fem dage før retsmødet ved mundtlige forhandlinger. Uanset dette kan parterne anmode om at få en sagkyndig udpeget ved indgivelse af stævningen eller svarskriftet, og i så fald gives udtalelsen efterfølgende (typisk i perioden mellem det indledende retsmøde og retsforhandlingerne, men i tilstrækkelig tid i forvejen til, at parterne kan gennemgå den nærmere inden retsmødet).

Mellem vidnet og den sagkyndige er det sagkyndige vidne, som er et vidne, der kan give oplysninger om faglige spørgsmål under sagen. Normalt har de sagkyndige vidner udfærdiget de erklæringer, som er indgivet sammen med stævningen eller svarskriftet, som dokumentbeviser, og ikke som en sagkyndig udtalelse.

2.6 Har visse procedurer for bevisførelse større vægt end andre?

Ja. Offentlige dokumenter udgør fuldt bevis for den omstændighed, den handling eller den situation, som de beskriver, samt datoen, hvor dokumentationen blev fremlagt, og identiteten på den notar og de personer, der er med til at fremlægge den. Hvis det offentlige dokumentets ægthed anfægtes, efterprøves det og sammenlignes med originalen, uanset hvor den befinder sig. Uanset dette udgør følgende, hvor det er muligt, fuldt juridisk bevis uden behov for efterprøvelse eller sammenligning bortset fra tilfælde, hvor der er beviser på det modsatte eller en sammenligning af håndskriften: gamle offentlige dokumenter, som ikke er indføjet i en notarprotokol, og offentlige dokumenter, hvor originalen mangler, eller hvor der ikke er en fortegnelse til kontrol og sammenligning.

Private dokumenter udgør også fuldt bevis i retssager, når de ikke anfægtes af den part, som de har skadevirkning for. Hvis et privat dokument anfægtes, kan den part, som fremlagde det, bede om en sammenligning af håndskriften eller et andet bevismiddel, som kan bekræfte dets ægthed. Hvis det ikke er muligt at bevise ægtheden af det private dokument, vil det blive bedømt i overensstemmelse med reglerne for rimelig kritik (*las reglas de la sana crítica*), som

også følges, når resten af de beviser, der optages, bedømmes. Hvis det efter en anfægtelse viser sig, at dokumentet er ægte, kan den part, som anfægtede det, pålægges ikke alene at betale for de relevante omkostninger, men også en bøde.

Endelig vil dommen, hvis de øvrige beviser ikke tilsiger andet, betragte forhold som sande, hvor en part har anerkendt disse som sådan i parternes forklaringer, såfremt den part personligt tog del i dem og fastlæggelsen af, at de er sande, har alene skadevirkning for ham eller hende.

2.7 Er visse procedurer for bevisførelse obligatoriske, når bestemte forhold skal bevises?

I princippet er der ingen regel, der angiver, hvilke beviser, der skal anvendes for at bevise bestemte omstændigheder, men det er logisk, at tilstedeværelsen eller betalingen af gæld i eksempelvis en sag om et krav på et pengebeløb på baggrund af forretningsforbindelser mellem parterne som udgangspunkt afgøres ved hjælp af dokumentbeviser. En sagkyndig erklæring vil være påkrævet, når videnskabelig, kunstnerisk, teknisk eller praktisk viden er nødvendig for at kunne bedømme de forhold eller omstændigheder, der er relevante for sagen, eller for at få større vished om dem.

2.8 Er vidner ved lov forpligtet til at afgive forklaring?

Vidner, som er blevet indkaldt, er forpligtede til at give møde i retten på det berammede retsmøde. I modsat fald pålægges de at betale en bøde på 180 EUR til 600 EUR afhængigt af overskridelsen inden for den periode på fem dage, hvor de kan afgive forklaring. Såfremt vidnet ikke møder op efter at være blevet indkaldt for anden gang, er sanktionen ikke længere blot en bøde: vidnet har da udvist foragt for retten, hvilket er noget, som indskærpes overfor vidner.

2.9 I hvilke tilfælde kan de nægte at afgive forklaring?

Det generelle princip, hvorefter vidner har pligt til at afgive forklaring, gælder ikke for vidner, som på grund af deres status eller profession er forpligtede til at hemmeligholde de forhold, som de bliver afhørt om. I så fald skal de oplyse dette med en begrundelse, og retten, som tager årsagen til, at de nægter at afgive vidneforklaring, i betragtning, afgør, hvad der skal ske for så vidt angår deres afhøring, og kan fritage dem for deres forpligtelse til at svare. Såfremt vidnet fritages for at svare, skal dette føres til protokols.

Såfremt vidnet hævder, at de faktiske omstændigheder, som han eller hun afhøres om, vedrører en sag, som på behørig vis er blevet deklareret eller klassificeret som fortrolig, vil retten i de sager, hvor den finder det nødvendigt af hensyn til retsplejen, af egen drift anmode det kompetente organ om et officielt dokument, der bekræfter dette. Når retten har kontrolleret, at den angivelige fortrolige karakter af materialet er korrekt, vil den forlange, at dokumentet bliver ført til protokols, herunder de spørgsmål, der er omfattet af tavshedspligt.

Endvidere skal vidner udspørges af retten, inden de afgiver forklaring om deres personlige forhold (famielæmæssige relationer eller venskab eller fjendskab mellem parterne, personlig interesse i sagen osv.), og på baggrund af deres svar kan parterne give kommentarer til retten om deres upartiskhed.

2.10 Kan en person, der nægter at afgive forklaring, straffes eller tvinges til at afgive forklaring?

Vidner er forpligtede til at give møde, hvis de indkaldes af retten, og de er forpligtede til at aflægge ed eller love at sige sandheden, idet de er blevet oplyst om de sanktioner, der er fastlagt for at begå mened i civile sager. Vidner er forpligtede til at afgive vidneforklaring på den måde, der er fastlagt i artikel 366 i den spanske civilproceslov. Såfremt et vidne nægter at afgive forklaring, kan han eller hun have udvist foragt for retten, hvilket medfører en bøde eller, afhængigt af forholdets grovhed, kan udgøre en lovovertrædelse.

2.11 Er visse personer fritaget for at afgive vidneforklaring?

Alle kan være vidner undtagen dem, som permanent mangler den sunde dømmekraft eller brugen af deres sanser (syn, hørelse osv.) for så vidt angår forhold, som de alene kunne have haft kendskab til gennem brug af disse sanser.

Mindreårige under 14 år kan optræde som vidner, hvis de efter rettens opfattelse har den nødvendige modenhed til at kende sandheden og til at tale sandt. Ifølge spansk ret refererer det traditionelle begreb vidne til fysiske personer, men dette forhindrer ikke juridiske personers rettergangsfuldmægtige i at møde som vidner og give oplysninger om forhold, som de er bekendt med på grund af deres stilling. For så vidt angår juridiske personer og offentlige virksomheder gives der som allerede omtalt udtrykkeligt mulighed for skriftligt at afgive indlæg for retten (artikel 381 i civilprocesloven).

2.12 Hvad er dommerens og parternes rolle ved afhøring af vidner? Under hvilke omstændigheder kan et vidne afhøres ved brug af videomøde og andre tekniske hjælpemidler?

De spørgsmål, som retten har tilladt, stilles direkte af parternes advokater og begynder med den part, som har foreslået vidnet ført. Når de spørgsmål, som stilles af advokaten for den part, der foreslog vidneforklaring, er blevet besvaret, kan en af de andre parter advokater stille vidnet nye spørgsmål, som de finder nyttige for at klarlægge sagens omstændigheder. Dommeren kan også afhøre vidnet for at opnå afklaring og få yderligere oplysninger.

På eget initiativ eller efter en af parternes anmodning kan retten tillade, at et vidne, som har afgivet en vidneforklaring, der i væsentligt omfang modsiger et andet vidnes forklaring eller vidneforklaringen fra en af de parter, der tidligere er blevet afhørt, konfronteres med det vidne eller den part.

Vidnet kan afhøres via videokonference, hvis der er blevet anmodet om dette, og hvis retten indvilliger. Dette vil være tilfældet, når en vidneforklaring via videokonference er den mest hensigtsmæssige og forholdsmæssige måde at optage beviser på i betragtning af omstændighederne (som udgangspunkt betragtelig afstand mellem vidnets bopæl og rettens sæde), idet kontradiktionsprincippet og parternes ret til at tage til genmæle tilsikres.

3 Vurdering af beviset

Det er ved bevisbedømmelsen, at dommeren afgør vægten af de samlede beviser på grundlag af reglerne for rimelig kritik. Som angivet ovenfor er der dog nogle typer beviser, hvis bedømmelse er fastsat i loven, f.eks. hvad angår offentlige og private dokumenter og afhøring af parterne i visse tilfælde.

3.1 Kan retten tage hensyn til beviser, som en part har tilvejebragt på ulovlig vis?

Beviser, som er fremskaffet på ulovlig vis, tillades ikke. Endvidere har beviser, som er fremskaffet direkte eller indirekte ved at krænke grundlæggende rettigheder, ingen gyldighed. Retten vil derfor ikke tage hensyn til sådanne beviser i sin afgørelse af sagen.

Hvis en af parterne mener, at grundlæggende rettigheder blev krænket ved fremskaffelsen eller fremlæggelsen af beviser, som er blevet tilladt, skal han eller hun oplyse dette øjeblikkeligt og i givet fald underrette de øvrige parter herom. Dommeren vil derefter tage stilling til bevisets lovlighed.

Hvis dommeren selv mener, at en grundlæggende rettighed er blevet krænket ved fremskaffelsen af beviser, afviser han eller hun beviset af egen drift.

Dette spørgsmål, som også kan rejses af retten af egen drift, afgøres under sagen eller, ved retssager, der behandles mundligt, i begyndelsen af retsmødet, inden der optages beviser.

3.2 Tillægges en parts egen forklaring værdi som bevismiddel?

Hvis en part er blevet indkaldt til at afgive vidneforklaring af den anden part, afhænger bedømmelsen af hans eller hendes vidneforklaring af indholdet af de afgivne svar. Hvis resten af beviserne ikke tilsiger andet, vil retten i dommen betragte forhold som sande, hvor en part har anerkendt disse som sådan, såfremt den part personligt tog del i dem og fastlæggelsen af, at de er sande, har fuldstændig skadevirkning for parten. I alle øvrige henseender vil retten vurdere indholdet af vidneforklaringen på grundlag af reglerne for rimelig kritik.

På samme måde kan retten acceptere personlige forhold om parterne som sande, hvis de ikke møder op for at afgive vidneforklaring eller, såfremt de er mødt op, nægter at afgive forklaring eller giver undvigende svar, forudsat at det er forhold, som den part, der afhøres, har taget personligt del i, og at fastlæggelsen af, at de er sande, har hel eller delvis skadevirkning for dem. Endvidere vil en part, som ikke møder op i retten, blive pålagt at betale en bøde på mellem 180 EUR og 600 EUR.

Sidste opdatering: 30/10/2020

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.